

**„Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и
Ме последва“**

Братя и сестри,

Преди Своего спасително за нас Разпятие, Господ казва тези слова. Така Той подчертава колко е важно съразпването с Него – с Христа, приемането на страданията в Негово име и отхвърлянето на съблазните и радостите на тоя свят.

Какво значи да се отречем от себе си? Това значи да се откажем от своята воля и желания, които по човешки, по плътски ни диктуват да искаме наслади и комфорт в този свят. Нашата плът иска дружба със света, нашата воля по човешки се стреми към земни цели, нашите желания често са оплетени в примката на плътското мъдруване. Ние нямаме ум Христов, макар че сме християни, приели Свето Кръщение и стремящи се към изпълнение на Божиите заповеди.

Но е нужно много повече – да поискаме подкрепата на Божията благодат за спасителното дело по отричане дружбата със света.

Да се отречем от себе си значи, да пренебрегнем нашите земни пристрастия, нашето желание за комфорт, нашите амбиции за преуспяване, за съграждане тук и сега на нещо устойчиво, като припознаваме в земния живот илюзията за вечност. Но тук всичко е изменчиво, всичко е преходно, а вечността е след края на земния ни път.

Знаем добре това, но всъщност го забравяме, и постоянно искаме да се устроим тук добре, тук, на земята. Нашият истински дом не е тук, нашият дом е небесната ни прародина, където нашето небесно семейство – светиите и Майката Божия се молят за нас.

Да вземем кръста си - значи, да приемем страданията и скърбите в нашия живот като спасително лекарство, което Бог допуска за наше изправление.

Да вземем кръста си – значи, да не роптаем и да не завиждаме на другите, които имат всички земни блага.

Да вземем кръста си – значи да поставим Христос в центъра на нашия живот, и заради Христа да претърпим лишение, подигравки, неудобства, гонения ...

Да вземем кръста си – значи да благодарим Богу за всичко, което ни се случва, и да се уповаваме Богу, Който Единствен знае пътя и начина за нашето спасение.

А да следваме Христа – значи да оставим всички заблуди, всички лъжеучения, всички неистини, които ни гъделичкат слуха – цялата измама на тоя свят, който „лежи в злото“ и ни облъчва от всеки екран, от всяка медия.

Днес, в средата на Великия пост, Църквата е постановила да отдадем **почит на Кръста Христов**, та в молитва, вяра и съкрушено сърце да измолим живителни сили от Христовото Разпятие за продължаване спасителния подвиг на нашия пост.

Пост без осъждане, без гняв и злост, без клюки и съблазни, пост спасителен да бъде този наш подвиг - за това се молим. И молим Небесната Църква да ни е на помощ в делото на нашето спасение.

Божията благодатна помощ, по молитвите на света Богородица и със силата на Честния и Животворящ Кръст Господен да е с всички нас! Амин!

